

[1]

**Agustí Obiol
(1953-2023)
L'enginyer de
l'arquitecte**

Imatge:
Socotec

En una de les nostres converses sobre les relacions entre arquitectura i enginyeria als passadissos de l'ETSAB, Agustí Obiol ens va descobrir ?L'arquitectura de l'enginyer? de Carlos Fernández Casado. En realitat, ens estava obsequiant amb un pensament que preval sobre la tristesa de la pèrdua. Encarnava, ja només en el títol, la identificació del món de la tècnica amb el seu valor cultural diluint els límits entre les disciplines, tendint (i construint) ponts entre els uns i els altres, entre el projecte i l'estructura, entre la professió i l'acadèmia, des de la convicció que són una sola cosa.

La figura d'Agustí Obiol s'inscriu a la tradició barcelonina de grans projectistes de l'estructura nascuts del vincle de fer amb el fet de pensar que, des dels estudis a la Llotja, passant per les primeres figures de l'escola d'Arquitectura fins a la generació dels Margarit, Buxadé o la seva pròpia oficina BOMA amb Brufau i Moya i després BAC, nodreixen la història de la professió a Barcelona. L'adscripció a aquesta "escola" conviu amb el caràcter pioner de la seva figura en haver refós com ningú les diferents disciplines després de l'escissió pseudocientífica que va portar la segmentació moderna del coneixement a l'estela de les

grans figures que van sorgir a partir de la segona meitat del segle XX. Com un dels màxims exponents d'aquesta renovada tradició, ha estat autor d'innombrables obres que no cal glossar aquí, encara que sí que ho sigui constatar que molts d'aquests edificis, no només a la nostra ciutat sinó també a tot Espanya, queden avui, sense saber-ho, orfes.

Perquè com les seves realitzacions, Agustí Obiol no exhibia gratuïtament la seva intel·ligència privilegiada, aflorava en els diàlegs amb la seva mirada incisiva i la seva paraula aparentment tènue, alhora concisa, precisa i brillant. Treballar amb ell era emocionant, com hem pogut gaudir fins als darrers mesos a través del projecte d'un pont. Un escenari universal que no necessita més precisions: dos arquitectes al voltant d'un pont, un proposa un espai, l'altre proposa un contrapès. O, és al revés? No importa, tots dos parlen i dibuixen el mateix. El dilema de si la cúpula fa l'espai o l'espai fa a la cúpula no és procedent, són la mateixa cosa.

Igual que tants edificis, els passadissos de l'escola queden avui més buits, no només pel silenci del seu caminar tan personal que a les 8.30 h el conduïa a aquells alumnes que fins fa poc l'esperaven i admiraven. La seva inesgotable generositat intel·lectual i personal abandona també els seus companys deixant-nos a la intempèrie d'aquests inexorables sistemes no sempre capaços d'integrar la veritable condició de la tècnica a l'arquitectura, arrelada, com en medicina, al seu exercici. La seva filla Cecília ens explicava com el seu pare arquitecte, gairebé per una triada casualitat, es va decidir a l'últim instant d'una cua d'inscripció universitària per l'Arquitectura en lloc de la Medicina. Gràcies a ella, i amb la seva mateixa sensibilitat i exquisida feina, hem pogut recollir no només brillants aportacions d'Agustí sinó també orientar algunes de les nostres accions acadèmiques i professionals i gaudir de la seva actitud davant de la professió i la vida.

En una de les correccions compartides a l'Escola, i referint-se a l'anàlisi d'un edifici existent, algú va criticar: ?sembla que ho hagi fet un enginyer?. Agustí va replicar ?tant de bo ho hagués fet un enginyer?. Amb el to i la pausa de les seves humils certes, aparentment senzilles però nodrides de magisteri i experiència, entaulava els seus diàlegs i compartia els seus projectes, potser de nou la mateixa cosa. Aquesta inclusiva generositat sustenta les seves nombroses col·laboracions professionals on van destacar el seu excepcional mestratge en el camp de les estructures metàl·liques -nascuda de la seva influent tesi doctoral- capaç de qüestionar fins a les reserves que el citat Fernández Casado tenia respecte a l'esqualidesa de l'acer.

La seva tenaç tasca de generar arquitectura independentment del context o de la dificultat del material amplia la transversalitat de la seva personalitat al món de les idees, de les persones i de les coses. Capaç d'enllaçar el projecte d'estructura amb l'arquitectura, l'arquitecte amb l'enginyer, la seva tasca transcendia allò particular per referir-se a l'intercanvi disciplinar, traslladant tècniques d'obra civil als edificis, i també viceversa. El nostre petit homenatge és el fecund desvelament d'un geni. Quan en aquests passadissos, plens avui de la seva absència, ens va aconsellar l'arquitectura de l'enginyer, en realitat, ens parlava de l'enginy de l'arquitecte: Agustí Obiol.

Carlos Ferrater i Alberto Peñín

Funeral

El funeral serà el dimecres 25 d'octubre a les 12 h al tanatori de Les Corts (Av. de Joan XXIII, 17 de Barcelona)

Copyright@ Col·legi d'Arquitectes de Catalunya : <https://www.arquitectes.cat/es/node/30127>

Links:

[1] <https://www.arquitectes.cat/es/node/30127>

[2] <https://www.arquitectes.cat/es/javascript%3Ahistory.back%281%29>